

Når vi holder gudstjeneste langfredag så er det for at huske, hvor usselte mennesker opførte sig, da de dømte og pinte Jesus. Men det er ligeså meget en ihukommelse. Og ihukommelse er lidt andet end at mindes og huske, for ordet betyder, at man husker på noget, der skete engang, men KUN for at forbinde det til os, der lever nu.

En gudstjeneste bevæger sig altid mellem noget, der var engang, og så vores tilværelse nu.

Vi hører kun om noget, der skete engang, for at forbinde vores eget liv med det, vores liv med håb og tvivl.

I dag vil jeg bare tage een enkel tanke frem.

Det er ordene fra Esajas, hvor han taler om herrens lidende tjener, - ham der kommer med et godt budskab, men som pines og foragtes.

Esajas skrev det flere hundrede år før Jesu fødsel. Men det chok, at Jesus var blevet korsfæstet, satte hans venner og tilhængere i et kaos. Og for at få bare lidt hold på deres tanker, så fandt man Esajas ord frem, - og begyndte at se som Jesus som ”herrens lidende tjener”.

Den Guds udsendte, der kommer med godt nyt til alle, men som hånes og forkastes.

Esaja siger:

“Vi så ham, men vi brød os ikke om synet. Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsesmand, én man skjuler ansigtet for, foragtet, vi regnede ham ikke for noget”.

Når vi ser mennesker, der lider, - enten på flugt, eller lukket inde i en flygtningelejr, eller udsat for bombardementer eller dem med Corona der ikke kan få luft, - og selv om det er på fjernsynet, vi ser det - så vender vi tit blikket væk. Vi skjuler ansigtet. Vi kan ikke tåle synet.

Når vi vender blikket væk, er det fordi vi rammes af medfølelse.

Nogle ville sige: ”Nej, det er ikke af medfølelse hver gang, for der kan godt være en slags kynisme, hvor man ikke orker at se andre menneskers lidelser, -og man synes ikke, det har noget med én selv at gøre og derfor vender man blikket væk.

Men, kynisme kan faktisk være en medfølelse, der har udartet sig og er blevet perverteret. Det ved vi fra psykologien: kyniske kan komme fra en medfølelse, hvor man så ikke vidste, hvad man skulle gøre med den og så lukkede man af for alle følelser. Der kom en slags ubehag, en grim samvittighed, og for så at dulme den, så tænkte man: det dér, det har ikke noget med mig og min tilværelse at gøre.

Så kynisme kan ad underlige omveje tit være en reaktion på medfølelse, hvor man har været overvældet følelsesmæssigt og derfor tyer til at lukke skodderne til.

Vi brød os ikke om synet, - opgivet af mennesker, en man vender blikket fra, én man skjuler ansigtet for.

Selv om Esajas skrev for så mange år siden, så rammer han stadig plet. Vi kender det alt for godt, at der

er noget, man ikke kan tåle at se. Man må vende ansigtet væk, vende blikket væk.

Bare det sidste års tid med de mange billeder af døde mink, ambulancer i kø uden for Londons hospitaler, brasilianske bønder, der ikke kan få luft. Og det, der lige nu er i alles tanker: børnene i de syriske lejre.

Vi bryder os ikke om synet.

Heldigvis!

Det kan godt være, vi vender blikket væk, for en stund.

Men heldigvis bryder vi os ikke om synet af mennesker der lider. Vi har lyst til at skjule vores ansigt.

Medlidenheden har taget fat.

Vores medfølelse er allerede tændt; den er i gang med at vække os, endnu en gang.

Vi ved, at vi ikke kan lukke øjnene for disse så alt for nærværende mennesker, der lider lige nu. Selv om vi har lyst til at glemme dem.

Vi brød os ikke om synet. Men: opgivet af mennesker?

Nej! - det er det, der roder inde i hjertet og forstanden: ingen skal være opgivet af mennesker. For opgiver vi at hjælpe dem, der lider, er vi ikke mennesker mere.

Vores menneskelighed er at hjælpe, når vi ved.

Hvordan skal vi så hjælpe? ja, hver gang må vi i gang med at finde løsninger. Og forhandle os frem. Og uden at forhale, for det er liv, der er på spil.

Men vi kan ikke vende blikket bort, som om det ikke rager os. Når vi ved.

Og netop her er der sket en meget stor omvæltning i forhold til for bare 100 år siden. For engang var det muligt at lukke øjnene for overtrædelser og underkuelse og lade hvert land og hver konge regere, som det faldt dem ind.

Men det er slut.

Verdens øjne er åbne. Selv Kina og Qatar er begyndt at mærke det.

Vi ihukommer Jesu lidelse og død; - ikke for at have blikket vendt 2000 år bagud i tid, men for at åbne vores øjne for dem, der lider nu.

Så vi ikke igen vender blikket væk, men ser, at lige nu er der mennesker, der behøver vores hjælp.

Al slags hjælp.

Vi husker kun langfredag, for at forhindre at den sker igen og igen.

Det er håbet, som langfredag sender os videre med.

Amen.